

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko P. [...] Sp. z o.o. Oddział w G., Oddział [...] w B.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt VI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 marca 2014 r. Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. na skutek apelacji pozwanego P. [...] Sp. z o.o. Oddział w G., Oddział [...] w B. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 czerwca 2013 r. i zasądził od pozwanego na rzecz powódki A. W. kwotę 23.400 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 12 września 2012 r. do dnia zapłaty (pkt 1), oddalając apelację w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz znosząc wzajemne roszczenia stron z tytułu kosztów postępowania (pkt 3). Sąd Okręgowy przyjął, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo rozstrzygnął, iż wypowiedzenie umowy było

oparte na nieprawdziwych zarzutach, ale uwzględnił podniesiony w apelacji pozwanego zarzut naruszenia art. 45 § 2 k.p.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła powódka, zaskarżając go w części dotyczącej pkt 1 i pkt 3 oraz wnosząc o jego uchylenie w całości i orzeczenie co do istoty sprawy albo ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B..

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 45 § 1 k.p. przez jego niezastosowanie oraz art. 45 § 2 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie wobec uznania, że przywrócenie powódki do pracy jest niemożliwe oraz niecelowe ze względu na: utratę zaufania do powódki, jej konflikt z władzami oddziału pracodawcy w B., rozpoczęcie przez pracodawcę realizacji nowych inwestycji oraz ze względu na modyfikację pozwu w zakresie przedmiotu żądania i dochodzenie przywrócenia do pracy w miejsce odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony faktem, że jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na niewłaściwe zastosowanie przez Sąd drugiej instancji art. 45 § 2 k.p. i przyjęcie niemożliwości i niecelowości przywrócenie powódki do pracy z powodów wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu powyższego wniosku powódka poddała krytyce wszystkie z przesłanek wziętych pod uwagę przez Sąd przy zmianie przedmiotu roszczenia z przywrócenia do pracy na roszczenie odszkodowawcze, stwierdzając że żadna z nich nie uzasadniała takiego działania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, a z ostrożności procesowej o jej oddalenie i zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, niepubl.), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, niepubl.). Pod pojęciem „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej” rozumie się ewidentną, kwalifikowaną oczywistość wniesionej skargi, która może zostać stwierdzona bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2014 r., I CSK 455/13, niepubl.).

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań. W tym kontekście przypomnieć należy również, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/13, niepubl.), co nie miało miejsca w rozpoznawanej sprawie.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), nie obciążając powódki kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.